GIRONA NOTICIES.COM + Periodisme

Todavía o MAI!

Opinió | 12/06/2007 | 10:53

Així pot ser i així ha de ser també ara. Que todavía sigui substituït per MAI.

L'any 1854 es va publicar un mapa político de España. Es presentava dient que: "En él se presenta la división territorial con la clasificación política de todas las provincias de la monarquía, según el régimen especial dominante en ellas". Val la pena fixar-s'hi. En aquella època encara existia una anomenada España colonial (Cuba, Puerto Rico i Filipines), i també unes "posesiones de Africa", és a dir, Ceuta i Melilla, totes elles "bajo la autoridad omnímoda de los jefes militares".

Pel que fa a la península, Espanya comprenia tres territoris.

1. "La España uniforme o puramente constitucional, que comprende las treinta y cuatro provincias de las coronas de Castilla y León, iguales en todos los ramos económicos, judiciales, militares y civiles".

2. "La España foral, compuesta de estas cuatro provincias con los fueros que conservan". Es tracta evidentment de Biscaia, Guipúscoa, Àlaba i Navarra.

3. "La España incorporada o asimilada. Comprende las once provincias de la Corona de Aragón, todavía diferentes en el modo de contribuir y en algunos puntos del derecho privado" (la negreta és nostra). O sia, les quatre províncies catalanes, les aragoneses, les tres valencianes i les Balears.

Dues observacions. La primera és que estranyament des del punt de vista d'avui en dia el document en qüestió no fa cap referència a les diferències lingüístiques i culturals. L'any 1854 probablement la mentalitat política i jurídica espanyola no donava importància a aquestes qüestions que devia considerar del tot residuals, de segura extinció. Després, amb el revifament cultural i lingüístic de Catalunya, l'uniformisme espanyol va passar de l'ofec lent i "sin que se advierta el cuidado de Carles III" a una envestida radical contra la llengua catalana, vista com a pilar molt fonamental de la personalitat de Catalunya.

La segona observació –la més important– és el todavía. Todavía diferentes. És a dir, ja fos per lògica i com a quelcom del tot inevitable, o ja fos perquè es comptava que hi seguiria havent una acció de incorporación o asimilación i se sortia de la base, per tant, que Espanya acabaria essent del tot uniforme.

Efectivament, aquesta acció hi ha estat. Amb una eficàcia total pel que fa a Aragó i en una part important reeixida però no del tot al País Valencià i les Balears. I encara –todavía– no aconseguida a Catalunya, però també aquí amb una política molt potent que cerca la despersonalització de Catalunya. Mitjançant la política i l'acció ideològica, mitjançant la immigració, la persecució cultural i lingüística, en alguns moments mitjançant l'acció militar, sovint amb la pressió econòmica. I no es pot negar que aquesta pressió ha tingut efecte, però amb tot, Catalunya segueix tenint una personalitat pròpia i diferent (no uniforme i assimilada) dintre d'Espanya. És a dir, segueix existint el fet diferencial.

I això irrita molt bona part de la resta d'Espanya, fins i tot a alguns sectors els exaspera. I hi

segueix havent la voluntat d'esborrar-lo. D'esborrar la nostra identitat.

Això ja és vell. Ja hi era el 1854. I abans. Però ara hi podria haver un segon fet, especialment perillós: que des de Catalunya es donés per acabat el plet. Que sense dir-ho obertament es donés la consigna –subtil, però insistent i operativa– fins i tot des de sectors polítics importants, àdhuc des del mateix Govern de la Generalitat, que ja no hi ha problema, que tot va bé tal com va, que no cal reclamar amb força i determinació la garantia que Catalunya no serà sotmesa a una acció de laminació de la identitat, de l'autogovern, del seu potencial econòmic i de la capacitat de consolidar la seva cohesió interna.

Una autonomia més o, en un llenguatge oficial, una comunitat autònoma més. Com qualsevol altra. En nom de la unitat, de la no discriminació (qui és discriminat?) i de l'eficàcia. I en nom d'una atàvica prevenció contra Catalunya. I en el nivell que marqui la feble vocació autonòmica de gairebé tot Espanya. I amb la gradual eliminació de tot allò que fa de Catalunya un país amb personalitat pròpia i diferent.

Òmnium Cultural va reproduir el mapa de 1854 encapçalat per un títol que deia No passa el temps. Però sí que passa. Cada dia passen coses. Cada dia podem perdre gruix de consciència col•lectiva, o de parcel•les d'autogovern (la Llei de dependència, per exemple, o qui sap què del nou Estatut), o riquesa lingüística, o autoestima de cara endins. O, el pitjor de tot, que des de sectors polítics catalans, o des de les institucions, clarament o subtilment se'ns convidi a acceptar el procés d'erosió. A plegar. A deixar-ho córrer. Tot això són coses que poden passar. Que, de fet, ja passen.

També en poden passar unes altres. Que la voluntat d'afirmació sigui forta de tal manera que el todavía esdevingui un definitiu i eficaç refús a la política d'assimilació dels uns i de discriminació d'uns altres. Així ha estat en conjunt del 1854 ençà.

Així pot ser i així ha de ser també ara. Que todavía sigui substituït per MAI.

Autor: Jordi Pujol
Jordi Pujol

https://gironanoticies.com/noticia/2580-todavia-o-mai.htm